

EGY ELSZÁRMAZOTT EMLÉKEIBŐL

Kevés az olyan település az országban, ahol a polgármester számon tartaná, hogy ki, hová költözött el, vagy tartja-e a kapcsolatot egykori lakhelyével. Ehhez mindenképpen szükséges egy olyan személy, aki ugyan elköltözött onnan, de annak idején rendkívül nagy ismeretsége volt a lakosság körében. Itt a fővárosban Csáki Irén közigazdász, az ide költözöttet jóformán hiánytalanul számba vette, és a megalapított Vásárhelyi Baráti Kör tagjait a hónap egy bizonyos napján összehívta beszélgetésre, esetleg beszámoló tartására. Lehetséges, neki is köszönhetjük, hogy amikor dr. Rapcsák András lett a polgármester Hódmezővásárhelyen, akkor sikerült megszervezni most már nemcsak a fővárosban, hanem évente egyszer a mártélyi üdülőtelepen is az elszármazottak találkozóját egy szíves vendéglátással. Ismerve a polgármester kitűnő szervező képességét, az is feltételezhető, hogy tőle származott a találkozó elindítása. Ilyenkor a város munkájáról, eredményéről kiadványokat, sőt még egyéb ajándékot, kézimunkákat is kaptunk. Sokszor a helyi ott lakó barátok, ismerősök is megajándékozták a messziről jötteket.

Ha kedves emlékeimről szeretnék beszámolni, mert az a tizenkét év, és később a kiegészítő egy-egy találkozó erős, kitörölhetetlen nyomot hagyott bennem. Sajnálom, hogy az alig valamivel több, az első 13 szülőföldi életem inkább több szomorúsággal volt tele, ezért a kapcsolat alig jelentkezett az évek során. Úgy illik pedig, hogy a legerősebb kapcsolat ahhoz a helyhez, területhez kötődjön, ahonnan elindultunk. Én úgy indultam el onnan, hogy az új hely olyan életkörülményeket ad majd nekem, amely nem egy átmeneti, nem egy felszínes, hanem egy életre szóló lesz. És valóban, így is alakult az életem, amelyre többször, több munkámban vissza-visszatérek. Nem nagy dolgok ezek, kicsi emberi megnyilatkozások, amelyek széppé varázsolták, és hozzá kötötték az életemet, személyemet ehhez a szellemiekben gazdag városhoz. Azon túl, hogy az ember belső világa szorosan kötődik Vásárhelyhez, a naponta látható kedves emléktárgyak is erősítik ezt az érzést. Jó ezekre ránézni, s néha-néha a régi emlékek ezekkel meg is jelennek. Az első kedves emlékem Sirokmán Margit kedves tanárnő ismerősömhöz fűződik, akinek doktori disszertációját gépeltem le, és ezért Fejes Sándor népművész 1945-ben készült vázájával ajándékozott meg 1946-ban. Ennek ugyan nagyon örültem, bár akkor inkább kellett volna néhány forint.

Vásárhelyi hímzésű terítő

Ezt azóta is őrzöm, ami a lakás díszén túl azért is értékes, mert a népművész saját munkája.

Később kapcsolatom alakult ki Vörös Inci (Irma) ugyancsak pedagógussal, aki nagyon sok szép könyvvel ajándékozott meg. Amikor a Bethlen Gábor Gimnázium kétszázéves évfordulóját ünnepeltük 1972-ben, megörökítette a Kerámiagyár, és ebből is kaptam két szép tányért, amely a konyhámat díszíti. Legutóbb egy volt tanítványom férje ajándékozott meg egy kedves kis faragott férfi fejjel.

A kézimunkák ugyancsak nem hiányoznak a lakásból. Ilyen egy másfél méteres terítő, kis alátét, a középiskolai találkozón vállra akasztós táská, könyvjelző. A mártélyi találkozón egy kis szív formájú kézimunkát kaptunk, amit elajándékoztam egy Ausztráliában férjhez ment ismerősömnek, hogy jó szívvel emlékezzen a hazájára, mint én Hódmezővásárhelyre.

A könyves polcaimon a Szeremlei Társaság, a *Vásárhelyi Látóhatár*, *Vásárhely jelesei* több kiadványban sorakoznak. A polgármester úr gondoskodott, hogy évente a város eredményeiről, munkálkodásáról is tudomást szerezzenek az elszármazottak, és minden eredménynek együtt örüljenek a várossal. Az 1996. augusztus 19-i mártélyi találkozón dr. Rapcsák András polgármester urat is megörökítette néhány képen a férjem, Molnár József geológusmérnök, aki a találkozón ugyancsak részt vett.

Mindezekkel a képekkel, emlékekkel naponként találkozom, melyek megszépítik a néha kissé gondokkal teli nehéz napokat.

Dobos Irma

Mártélyon, a Tisza-parti üdülőben, a Vásárhelyről elszármazottak találkozásán. Középen dr. Rapcsák András polgármester.

(Fotó: Molnár József)